

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2086/2019
26.06.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЋЋ, ЕЕ и ЖЖ, свих из села ..., Општина ..., ЗЗ из ..., ИИ и ЈЈ из ... и КК из ..., чији је заједнички пуномоћник Ранка Пантовић, адвокат из ..., против тужених ЛЛ ... и Републике Србије, чији је заступник Државно правобранилаштво, Одељење у Краљеву, ради накнаде за изузето земљиште, одлучујући о ревизији тужене Републике Србије изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1581/18 од 20.02.2019. године, у седници већа одржаној 26.06.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене Републике Србије изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1581/18 од 20.02.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Пазару П 337/17 од 16.01.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужилаца АА, ББ, ВВ, ЗЗ, ИИ и ЈЈ па је обавезана тужена Република Србија да им на име накнаде за изузето земљиште, ближе описано у овом ставу изреке, исплати сваком по 1.122.716,00 динара, са законском затезном каматом од 16.01.2018. године, као дана пресуђења до исплате. Ставом другим изреке усвојен је тужбени захтев тужилаца ГГ, ДД, ЋЋ и ЕЕ па је обавезана тужена Република Србија да им на име накнаде за изузето земљиште, ближе описано у овом ставу изреке, исплати по 520.800,00 динара, са законском затезном каматом од 16.01.2018. године, као дана пресуђења до исплате. Ставом трећим изреке усвојен је тужбени захтев тужилаца ЖЖ и КК па је обавезана тужена Република Србија да им на име накнаде за изузето земљиште, ближе описано у овом ставу изреке, исплати по 1.041.600,00 динара, са законском затезном каматом од 16.01.2018. године, као дана пресуђења до исплате. Ставом четвртим изреке одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужилаца којим је тражено да се тужени ЛЛ обавезе да им на име накнаде за изузето земљиште исплати новчане износе ближе наведене у ставовима првом и другом изреке пресуде. Ставом четвртим изреке обавезана је тужена Република Србија да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од

2.026.400,00 динара, са законском затезном каматом од 16.01.2018. године као дана пресуђења па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1581/18 од 20.02.2019. године, ставом првим изреке одбијена је, као неоснована, жалба тужене Републике Србије и првостепена пресуда потврђена у ставовима првом, другом, трећем и у делу става петог изреке којим је тужена Република Србија обавезана да тужиоцима накнади трошкове поступка у износу од 2.026.400,00 динара. Ставом другим изреке преиначено је решење о трошковима поступка, садржано у ставу петом изреке првостепене пресуде у погледу камате тако што је обавезана тужена Република Србија да тужиоцима на износ од 2.026.400,00 динара, досуђен на име трошкова паричног поступка, исплати законску затезну камату од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена Република Србија је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, у смислу члана 403. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-ОУС, 74/2013- ОУС, 55/2014, 87/2018, у даљем тексту: ЗПП) и оценио да је ревизија тужене Републике Србије недозвољена.

Према члану 410. став 2. тачка 5. ЗПП ревизија је недозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст.1 и 3), осим из члана 404. овог закона.

Чланом 410. став 1. ЗПП прописано је да ће неблаговремену, непотпуну или недозвољену ревизију одбацити решењем првостепени суд без одржавања рочишта, а чланом 413. ЗПП, да ће неблаговремену, непотпуну или недозвољену ревизију одбацити Врховни касациони суд решењем ако то, у границама својих овлашћења (члан 410), није учинио првостепени суд.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 21.07.2008. године, а у њој је као вредност предмета спора означен износ од 510.000,00 динара. Поднеском од 07.12.2017. године тужба је преиначена повећањем тужбеног захтева о којем је одлучено првостепеном пресудом донетом 16.01.2018. године. Другостепена пресуда донета је 20.02.2019. године, у којој је као вредност предмета спора означен износ од 20.000,00 динара. На дан преиначења тужбе 1 евро, према средњем курсу Народне банке Србије износио 119,5360 динара.

Тужиоци се у спору налазе у положају формалних супарничара из члана 205. ЗПП. Због тога се вредност предмета спора, меродавна за оцену дозвољености ревизије одређује према вредности главног захтева сваког тужиоца засебно. Тако одређена вредност предмета спора побијаног дела за тужиоце АА, ББ, ВВ, ЗЗ, ИИ и ЈЈ износи по 1.122.716,00 динара (динарска противвредност 9.392,28 евра), за тужиоце ГГ, ДД, ЂЂ и ЕЕ износи по 520.800,00 динара (динарска противвредност 4.356.85 евра), а за тужиоце ЖЖ и КК износи по 1.041.600,00 динара (динарска противвредност 8.713,69 евра).

Како вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде у односу на сваког од тужилаца не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужене Републике Србије недозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа- судија
Љубица Милутиновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић